

Τὰ ἴδια ἐλαττώματα βρίσκονται καὶ στὸ ἄλλο ἔργο τοῦ κ. Παντελῆ Χόρν «Ἡ Βασίλω τοῦ Χαρεντᾶ», δράμα σὲ μιᾶ πράξει, παιγμένο κι αὐτὸ στὸ Θέατρο τῆς Νεάπολης. Ὁ διάλογος ἐδῶ εἶναι πιὸ φυσικὸς καὶ πιὸ στρωμένος. Μὰ ὅ,τι θέλει νὰ πῆ ὁ συγγραφέας μὲ τὸ ἔργο τοῦτο, δὲν τὸ κατα-

φέρει. Ἡ Βασίλω, κόρη τοῦ ἀρματωλοῦ γέρο Χαρεντᾶ, παντρεύεται ἕναν καλαμαρᾶ, τὸ Λασουζή. Ὑστερα ποὺ ἀνακαλύπτει πὼς αὐτὸς προδίνει τὴν πατρίδα, τὸν ἀφίνει καὶ μὲ τὴν εὐκὴ τοῦ πατέρα της φεύγει μὲ τὸν ἀντρειωμένο ἀρματωλὸ Νάσο. Ποῦ τὸ δραματικὸ ἐνδιαφέρον; Ποῦ ἡ θέρμη καὶ ἡ συγκίνηση;

Ὁ κ. Χόρν φάνηκε στὸ δραματικὸ μας στερέωμα σαρκώνοντας καινούριες ιδέες καὶ δίνοντας μύριες ἐλπίδες. Ξεγλύστρησε ἕμως εὐκόλα στὸν ἀνοστρωμένο δρόμο τῆς ρουτίνας, καὶ τώρα τοῦ δόθηκε ἡ μοῖρα νὰ ξακολουθᾷ τὴν παράδοση ποὺ μᾶς ἄφισαν οἱ μακαρίτες Ἀντωνιάδης, Ζάννος, Ἀμπελᾶς, Καλοστύπης, Νικολάρας καὶ Πολύβιος Δημητρακόπουλος.

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ